

PROČ SPOJENCI NEMOHLI NAJÍT SCHÖRNERA

Aby se naplnilo nejenom formální ukončení války, ale i to skutečné, aby už konečně přestali umírat lidé, bylo nutné o tom přesvědčit i Krvavého Ferdinanda. Velitele poslední bojeschopné armády Wehrmachtu v Evropě, Heeresgruppe Mitte, polního maršála Ferdinanda Schörnera. Jeho bojová síla se odhadovala na 36-40 bojeschopných divízi. O krutosti velitele vypovídá i jeho přezdívka, kterou mu dali vlastní vojáci. Spojenci si uvědomovali jak důležitá je rychlost k vyhledání a zajištění fanatického Schörnera, umožnilo by to zachránit další lidské životy na obou válčících stranách. Události posledních dnů II.sv. války jsou nadále zatajované a jen obtížně se dozvídáme skutečnosti. Větší objasněnost způsobují nalezené soukromé deníky bývalých vojáků z obou válčících stran. Nabourávají tak verze, které jsou společnosti vydávány za ty jediné pravdivé. Ani argumentace, že nezapadají do časového sledu, neodpovídají udávanému času, rychlosti, prostupnosti terénu apod., nedokáže autory přimět k jejím změnám.

Hitler jmenoval svým nástupcem admirála Dönitze. Válka byla pro Německo prohraná a pro Spojence bylo nutné, aby se tato informace co nejrychleji dostala k německým velitelům. Rozhodli se nespolehat jen na nepřitele, že si uvědomí kapitulaci, ale vzali iniciativu do svých rukou. V případě Schörnera to byla mise za účasti amerického, sovětského a také německého důstojníka, který byl delegován novou německou vládou. Předpokládanou adresou byly Lázně Velichovky - zde sídlil generální štáb Heeresgruppe Mitte, včetně jejího velitele Schörnera. Američany organizovaná mise z Plzně do Velichovek za Schörnerem není dodnes, ani po tak dlouhých letech, zcela reálně popsána. Chybí řada jmen, je zde mnoho „hluchých míst“. Nepochopitelně je vynechána osoba ruského zástupce, který mohl přiletět do Plzně v jednom letadle od V.sboru společně s plk.Prattem z OSS/CIA. Další neznámou osobou je čs. voják, který vedl kolonu do Velichovek. V neposlední řadě je to samotný pohyb Schörnera v posledních květnových dnech války. Také trasa byla podivná, údajně se vyhýbali vojenskému střetu, ale i cesta zpět do Plzně je plná záhad. Pro vytvoření širšího dějinného obrazu jsou k časovému sledu událostí přiloženy další doplňující informace. V závěru jsou vysvětlení k osobám sovětského generála a čs. důstojníka, včetně komentáře ke vstupu 3.americké armády 5.května roku 1945 na území tehdejšího Protektorátu Čechy a Morava.

středa

24

duben 1945

Schörner v Novém Boru čeká marně na Buňačenka, kde mají mít schůzku. Přijede jen mjr. B.A.Kostěnka

V těchto dnech přes Sněžník ustupují různé jednotky Wehrmachtu, včetně holandských oddílů SS a také jedné německé, která je výhradně složená ze sovětských vojáků - 600.pěší divize, organizačně spadá pod velení polního maršála Schörnera. Na Děčínském Sněžníku 24.- 27.04.45 zvolí odpočinek.

středa

25

duben 1945

Vrchní velitel spojeneckých vojsk v Evropě gen. Eisenhower již 12.04. zastavuje další postup spojeneckých armád, které operují nad Lipskem. Teprve až 25.04. čekající 9.americká armáda gen. Simpsona uvidí u Wolfenu na druhé straně řeky Muldy vojáky Rudé armády

čtvrtek

26

duben 1945

Odpoledne Schörner oznamuje 600.pěší divizi ROA, která pobývá na Děčínské Sněžníku, že je zítra 27.04.45 navštíví. Svůj přílet s letadlem Fi156 na Děčínský Sněžník ohlásil na 10:00 hodin

USA a RA se setkávají na Labi v Torgau.Vel.12.Skupiny americké armády gen.Bradley je pozván do štábu gen.Koněva na východní břeh Labe, kde spolu osamocené (+2 tlumočníci) jedná o dalším postupu

pátek

27

duben 1945

Přesně v 10:00 přistává na Děčínském Sněžníku Fi156. 600.pěší divizi a jejího vel.gen. Buňačenka navštěvuje, ale jen velitel štábu Armády Střed gen. von Natzmer. Velitelský štáb ROA a její důstojníci jsou nastoupeni, čestná rota provádí přehlídku. V rozhovoru Buňačenko vysvětluje důvod nedostavení se na schůzku se Schörnerem v Novém Boru, údajně se jednalo o autohavárii, byl celý ovázaný. Natzmer předává rozkaz polního maršála k přesunu divize směrem na Brno a k okamžitému nasazení proti postupujícímu nepříteli. Gen.Buňačenko vyslovuje předstíraný souhlas a doplňuje ho s podmínkou, že ale v žádném případě se nebude přepravovat po železnici. Argumentuje tím, že by se divize nemusela udržet pohromadě. Natzmer nařizuje, že tedy musí pochodovat bezprostředně v týlu tehdejší fronty Česká Lípa - Turnov - Hradec Králové, kde se nacházejí německé jednotky a může tak docházet k zásobování divize ROA.

neděle

28

duben 1945

Gen.Buňačenko uděluje 600.pěší divizi ROA rozkaz: Odchod divize směr Teplice-Šanov

neděle

29

duben 1945

Schörner se rozhodl vyhledat 600.divizi, která se nachází u Kozojed. Odpoledne přistál v Klapý, odkud je vyvednut a převezen do Úlovic k Buňačenkovi, kde se pokouší zjistit, co zamýšlí. Buňačenko zůstává u své původní taktiky a stejně jako předtím projevuje ochotu k nasazení své divize v prostoru Brna. Styčný důstojník mjr. Schwenniger, vysvětluje Schörnerovi nesplnění příkazu. Schörner povoluje Buňačenkem navrženou trasu pochodu jižně od Prahy. V ten den je seznámen s politickou závětí Hitlera a je jedním ze tří jejích držitelů.

čtvrtek

3

květen 1945

Z Flensburgu, s důležitou zprávou pro Schörnera ze zasedání nové německé vlády, do Hradce Králové přiletá nový velitel Luftwaffe Robert Ritter von Greim, doprovázený svou milenkou leteckým esem Hannou Reitsch (letecký odborník, po kterém pátrají amer. tajné služby). Součástí porady byla i kapitola nazvaná Česká otázka. Hledalo se řešení jak zachránit co největší počet Němců nacházejících se na českém území. Téma, které začalo v 9:30 a pokračovalo až do pozdních odpoledních hodin. Vzhledem k situaci se nabízela Schörnerova kapitulace, což vyhodnotili jako nepřijatelné, poněvadž by tak mnoho občanů německé národnosti, včetně jeho armády padli do ruských rukou. Nakonec se rozhodlo, že Schörnerova armáda i nadále bude na českém území klást odpor proti Rudé armádě. A to po nejdelší možnou dobu, aby se co nejvíce lidí německé národnosti a pak i vojáků dostalo do americké zóny.

pátek

4

květen 1945

Schörner je stále ve Velichovkách a dohlíží na ošetření zraněné nohy von Greima. Hovoří spolu o odletu z bombardovaného Berlína a o přepravě Hitlera do bezpečí. Přistávalo se těsně nad Braniborskou bránou, a proto pilot Bauer nechal vykácet všechny lípy podél Unter Den Linden. Současně z Flensburgu, ze stejného zasedání, do Velichovek přijíždí k společnému jednání se Schörnerem i K.H.Frank.

Gen.Bradley od Eisenhowera přijal zprávu, že Patton může zítra v 7:00 vyrazit do Čech. Vyrazil 5.5.v 10:00 hod

sobota

5

květen 1945

Schörner ve Velichovkách vydává rozkaz, v němž svým vojskům připomíná svatou povinnost bojovat dále proti Rudé armádě „dokud nebudou zachráněni nejcennější němečtí lidé“.

V ranních hodinách zahájily divize V. a XII. Sboru 3.americké armády útok směrem do ČR s cílem dosáhnout demarkační linie: Karlovy Vary - Plzeň - České Budějovice

Do Prahy časně ráno vyrazila dvojice zpravodajců OSS. Velitel kap. E. Fodor, americký voják slovenského původu a řidič Lionel Shapiro.Hlášení z průzkumné cesty předali večer Pattonovi

Ve 21:40 velitel Waffen-SS v Protektorátu Carl von Pückler- Burghauss zasílá do štábu Heeresgruppe Mitte, který sídlí ve Velichovkách, žádost o letecký útok na Prahu.

neděle

6

květen 1945

Na Děčínském Sněžníku přistává s letadlem Fi156 Ferdinand Schörner. Se štábem se ubytuje v dnešní budově SČE na Teplické ulici, kde je velitelství SS a přebírá přímé velení při přípravě obrany města Děčín

Robert Ritter von Greim s Hannou Reitsch odlétají z Velichovek v letadle Do 217 s informacemi od Dönitze do Grazu, kde je mají předat Kesselringovi.

pondělí

7

květen 1945

Schörner se od 06.05. stále zdržuje v Děčíně

Před polednem odjíždí s vojenskou kolonou směr Žatec

Mise do Velichovek za Schörnerem

V Plzni dopoledne přistál americký plk.R.H.Pratt z OSS, jeho úkolem bylo předat spolu s ruským generálem a zástupcem nové německé vlády Wilhelmem Meyer - Detringem kapitulaci rozkaz Schörnerovi. Součástí prominentní skupiny měl být i voják českoslov. národnosti v amerických službách, který zajišťoval cestu na českém území.

10:00 Plzeň: přilet plk.Pratta ze štábu V.sboru-formuje doprovodnou skupinu včetně zajištění československého průvodce

11:00 Plzeň: je zde už i ruský generál z Remeše

15:00 Plzeň: z Flensburgu měl už přistát i německý plk.Meyer- Detring

20:00 Plzeň: zpožděný přilet plk.Meyer-Detringa v brit. doprovodu

21:00 Plzeň: odjezd do Velichovek celé skupiny ve 27 vozidlech pod voj. ochranou mjr. Carl Dowda (40mužů) 23.průzkumné čety 16.obrněné divize z V.sboru

24:00 Praha: setkání s velitelem pražského povstání gen. Kutlvašrem, následně odjezd do Dejvic, sídla německého velitele Prahy gen.R.von Toussainta, zde si ověřují místo pobytu Schörnera

08.05. v 08:00 skupina dorazí do Velichovek - Schörner tam, ale není
08.05. foto US vojáků pod hodinami v Hradci Králové ukazují 08:20

Kapitulace Německa

už 5.5.v Remeši zást. Dönitze admirál von Friedenburk se snažil, ale jen se Spojenci, vyjednat výhodnější podmínky pro Německo

7.5.Jodl, po zásahu gen. Antonova, přistoupil v Remeši ve školní budově v 02:41 ke kapitulaci

Vel. V.sboru gen.Huebner v 8:00 obdržel z Velitelství spojeneckých expedičních sil v Paříži (SHAEF) telegram o bezpodmínečné kapitulaci něm. ozbrojených sil v Evropě na zemi, na moři i ve vzduchu na den 09.05. v 00:01 Spojenecké síly zůstanou stát do té doby na svých pozicích

úterý

8

květen 1945

Schörner požádá velitele žateckého letiště, kde stojí ve stojánkách první proudová letadla na světě Me 262, gen. Seidemanna o letadlo Fi 156 včetně pilota, kterým je Erich Plock. Dopoledne odlétají směr Rakousko. Přistávají u Saalfeldenu.

15.05.se sám přihlásí na americkém velitelství v Kützbühlu.

USA ho předají do SSSR, odkud je po 10 letech 17.01.1955 propuštěn do Německa, kde umírá 02.07.1973.

Sovětský
generál

Pravděpodobně byl z vyjednávacího štábu gen. A. Antonova. Jednou z prvních úvah bylo, že byl ze štábu Koněva, ale vzhledem k organizaci v RA to nebylo možné. Určité indicie vedou k tomu, že musel přiletět do Plzně v jednom letadle společně s plk. Prattem z OSS/CIA. Při hledání jeho jména, lze dojít k jednoduchému zdůvodnění, proč ho nelze nalézt. Je to z prostého důvodu, RA nikdy s Němci nevyjednávala, pokud to tak někdy bylo, nikdy se to nepřiznalo. Antonovo řešení bylo samozřejmě racionální, ale politbyro dělalo, jakoby neexistovalo. Takže po oficiální stránce žádný takový doprovod nebyl. Obtížné je to dohledat i v amerických dokumentech. Zbývají ještě dvě cesty, nahlédnout do spisů SHAEF, které jsou stále pod utajením a ruské archívy, kde je stejný důvod

Českoslo-
vský důstojník

Jako první se nabízelo, že čs. voják je z V.sboru 3.americké armády. Ale je známé, že akce OSS měly svá specifika a to i personální. Jednalo se o tzv. předvídatelné osoby, které se jich mohly účastnit. Akce organizovaná SHAEF a SSSR byla jednou z nich. Do SHAEF bylo delegováno exilovou vládou v Londýně sedm našich důstojníků. To je pravděpodobně cesta k nalezení jména onoho československého důstojníka, který měl zajistit trasu z Plzně přes Prahu do Velichovek. Jeho jméno a možná i osobní složka se nalézá v Archivu ministerstva zahraničních věcí ve fondech Londýnský archiv - důvěrný

Sporné, nelogické události vzbuzují u skupiny lidí potřebu si je vysvětlit a uvést na správnou míru. Jedna z nich je proniknutí vojsk SHAEF (Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force) reprezentovaných 12.skupinou a její 3.americkou armádou na území Protektorátu Čechy a Morava 05.05.45. My Češi máme mimořádné schopnosti, doslova sežrat všechno co nám někdo naservíruje na talíř. Také dokážeme některé události bagatelizovat, anebo naopak je přehánět. Tomu samozřejmě napomáhají naši báječní historici a novináři, kteří se vždycky umějí přizpůsobit poplatnosti doby. Jejich zveřejňovaná fakta sledujeme a čteme neustále den co den v televizi i novinách. Nedávno bylo 70.výročí vstupu sovětských a amerických armád na území Protektorátu Čechy a Morava. Říká se tomu osvobození Československa, ale koho vlastně ti Sověti a Američané osvobodili? Národ, který se bez boje stal součástí III.Říše. Ano, my jsme kolaborovali. Bylo jen málo hrdinů, kteří za Československo bojovali. Mnohým nejsme, do dnes, schopni postavit ani malý pomník. Asi proto, že ho zase po čase stejně někdo odstraní a také, Češi nemají rádi hrdiny.

Jak je to jiné v Německu. Hrob či pomník jejich padlého vojáka je neustále upraven bez toho, aby se čekalo na nějaké výročí. Itálie Piava, Dolomity, Slovinsko Soča, Julské Alpy, tam je nám Čechům opravdu stydno. Když zajdete na některý z mnoha vojenských hřbitovů, uvidíte spoustu národních věnců a jen jeden tam chybí. Pouze díky jednotlivcům na českých pomníčkách uvidíte uvázanou českou trikoloru, stát zapomněl. Slováci si tohle trauma brzy uvědomili a v místě hřbitova staví své pomníky, jako poctu svým mužům. V Itálii jsou vojenské hřbitovy neuvěřitelně často navštěvované. Mnohým z nás je asi nepochopitelné, když v hustém dešti zastaví před malým vojenským hřbitůvkem, jako je to třeba v Toblachu, nový mercedes, ale i třeba nějaká stará kára a všichni děda, táta, děti, matky, babičky vystoupí z auta a i v tom hustém dešti ho poklidně projdou. Není to nic neobvyklého, na co můžete v Itálii narazit. Jiný projev úcty uvidíte, když přijedete do malých městeček v oblasti Trentina. Jejich vděčnost i po sto letech dávají stále najevo. I v době našeho nepřátelství k Západu jste tam mohli vidět, při vjezdu do města, obvyklou ceduli s názvem obce a pod ní ve stejné velikosti ceduli s názvem českého města. Je to město, ve kterém místní obyvatelé za I.sv. války našli útočiště před válkou. S jinou úctou ke svým vojákům se můžete setkat v Belgii Ardénách, i na vesnicích v Rakousku, ve Francii jak ve vnitrozemí, tak i na pobřeží, tam jsou to přímo umělecká díla, Španělsku, Chorvatsku v Rusku a jinde v Evropě. Nejnovějším trapným českým příběhem je poslední událost nově postaveného pomníku českým mužům a ženám z RAF na Klárově, který pražští radní chtějí odstranit.

Historii nemůžeme jen tak hodit za hlavu. Naopak, důležité je se s ní pravdivě seznámit. Neměli bychom se smířit s tím, jak nás s ní seznamují některé sdělovací prostředky. Přinášejí zprávy, které by mohly být až k pousmání, kdyby se neříkaly s plnou vážností. Jednou z nich je i popis útěku ustrašeného Schörnera z Velichovek, převlečeného v krátkých bavorských kožených kalhotách s padacím mostem, jak se snaží dostat do náruče Američanů. Není přeci možné, i přes nepochopitelnou nenávist k nacismu a tím i k Nacistům, události vykládat jinak než se opravdu staly. Proč si konečně nemůžeme říci, jak to opravdu bylo. Odpověď je nasnadě, o některém „českém hrdinovi“ bychom se dozvěděli něco, co by se nepovažovalo za vhodné o něm vědět. Zpřístupnit archívy KPR-T to by byl poprask, to by se zase určitě bouraly pomníky, včetně těch nově postavených po r.1989. Nebo kdybychom se dozvěděli jaká část archívu Waffen-SS byla odevzdána do Německa a proč zrovna tahle část. To všechno mohou být důvody, proč nelze zveřejnit pravdivé události konce války. Včetně pohybu Schörnera, který měl být už dávno zveřejněn, zvláště když se od některých bývalých čsl. důstojníků dozvídáme, že existují zápisy z výslechů jeho styčného důstojníka mjr. Schwennigera, zadrženého a vězněného v ČR spolu s dalšími vysokými důstojníky a generály SS.

I proniknutí americké armády na naše území má plno nevysvětlitelných míst. Jedním z nich je např. demarkační čára a její vznik. Demarkační čára je odborný termín. Znamé demarkační čáry jsou například Pielaszkowická z r.1813, vznikla po dohodě mezi Rusy, Prusy a Francouzi nebo ta po Vídeňském kongresu v r.1815. Ta byla originální tím, že už když byla přesně vytýčená, zcela po svém do ní zasáhl car Alexandr I. A to tak, že jí překreslil podle sebe s tužkou, která byla zrovna po ruce a vznikly tak nevyjasněná území až do hloubky 30km. V této souvislosti je třeba uvést, že se teprve provádělo II.vojenské mapování habsburské monarchie tzv.Františkovo, které bylo ukončeno až v r.1821. Proto by vypracování demarkační čáry s mapovým a technickým vybavením jaké bylo k dispozici v r.1945 bylo jen otázkou velmi krátkého času. Kdyby v Čechách nějaká demarkační čára mezi Američany a Sověty byla vypracována, tak by se určitě objevila v odborné literatuře. Rozhodující pro její existenci je nahlédnutí do rozkazu SHAEF, podle uvolněných operačních programů se tam nic takového nenachází. V poslední době se konečně setkáváme s ústupkem z tohoto tvrzení a stále častěji zjišťujeme, že se používá termín linie Karlovy Vary - Plzeň - České Budějovice.

Dalším faktorem jsou dvě, opakují, dvě smlouvy se Sovětským svazem podepsané exilovou vládou E. Beneše. To je ten pán co zlomil Čechům páteř a to několikrát, vždycky nechal Čechy Čechům a sám utekl se někam schovat. Jedna je z prosince 1943 a ta pak byla „zpevněna“ další smlouvou z 8.5.1944 o organizaci vojenské správy na území Československa osvobozeném Rudou armádou. Každý kdo zjistí obsah těchto dvou výše uvedených smluv, musí nabýt nemalých pochybností o událostech, tak jak jsou nám v současnosti předkládány. Sám dojde k jednoznačnému závěru, že americká armáda vstupovala do Čech už s vědomím, že vstupuje do sovětské zóny.

Tudíž neexistuje žádný název operace, jen Bradleyův rozkaz: zítra v 7:00 můžete gen.Pattone vyrazit, podle posledních zpráv vyrazili až o tři hodiny později! Kdo se podrobně zabýval vyložením SHAEF v Normandii, tak musí být obeznámen s řadou detailně vypracovaných operací. Každá armáda, zvláště když vstupuje na území jiného státu, musí postupovat podle stanovené strategie, která se nazývá operace. Ani wehrmacht nebyl výjimkou, jen kolik operací měl na obsazení Československa. SHAEF na pláži Juno, kde útočil Montgomery, jich prováděl v krátkém časovém úseku a při těžkých bojích s nepřítelem, minimálně sedm.

Kdyby se taková útočná operace prováděla do Čech tak by se logicky nabízel vymezený prostor k řekám Labe a Vltava, ale nikde o tom nenajdete ani zmínku. Linie Karlovy Vary - Plzeň - České Budějovice se tak stává vágním pojmem, který je ještě umocněn tím, že si na severu Američané klidně zajeli až k Labi do Königsteinu a osvobodili tam francouzské generály a admirály (viz.kapitola gen. Giraud na www.bauer917.mzf.cz) a na jihu se gen.Patton zastavil až u Linze na levém břehu řeky Enns, na pravém stáli Sověti.

Z těchto zdůvodnění, včetně neúplné 16.obrněné divize, složené z mladých kluků, kteří ještě neválčili, můžeme usoudit, že vstup SHAEF na území Čech byl veden jen jako podpurný manévř. Hlavním úkolem bylo zabezpečení svého severního křídla nad Krušnými horami a jižního křídla pod Šumavou. Česká kotlina byla vždy obávaným strategickým místem. Každá armáda, která postupovala podél její vnější hranice, byla vždy v uctivé vzdálenosti, aby při útoku nepřítele nedošlo k jejímu přímáčknutí na české hranice. Maršál von Manstein, nejuznávanější stratég II.sv.války: Při obraně čsl. armády by jsme zůstali viset na jejich opevnění, protože jsme prakticky neměly žádné prostředky k jeho prolomení. Další významný vojevůdce Bismarck nazýval Čechy pevností. Ani Napoleon neriskoval, vždy se Čechům vyhýbal i když měl možnost do nich vstoupit, kudy chtěl. Nakonec i přes důrazné upozornění svého gen. Vandamma na toto známé pravidlo, které se vyučuje na všech voj. školách v Evropě od dob Mořice Saského, byl jeho I.sbor v Nakléřovském průsmyku v r.1813 odříznut a během 48 hodin bylo zabito 11 000 Francouzů.

carlo@seznam.cz